

Sygn. akt IV P 124/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2020 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Mariusz Szwałd
Ławnicy:	Agata Boczar Marek Krzysztynski
Protokolant:	Dorota Korzec

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2020 r. w Krośnie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)

przeciwko (...) **w** (...)

o przywrócenie do pracy

I oddała powództwo

II zasądza od powódki (...) na rzecz pozwanego (...) w (...) kwotę 180 zł (słownie: sto osiemdziesiąt złotych) – tytułem zwrotu kosztów procesu.

ławnik Marek Krzysztynski sędzia Mariusz Szwałd ławnik Agata Boczar

Sygn. akt IV P 124/20

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 19 listopada 2020 roku

Powódka (...) w pozwie przeciwko pozwanemu (...) w (...), sprecyzowanym do protokołu rozprawy w dniu 19 listopada 2020 r., wniosła o przywrócenie jej do pracy u pozwanego, bowiem cały czas przeżywa traumę po napadzie rabunkowym na bank. Ponadto powódka pełni służbę w ramach terytorialnej służby wojskowej.

Powódka wniosła o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) w (...) wniósł o oddalenie powództwa w całości, albowiem powódka była nieobecna w pracy w sposób ciągły od grudnia 2017 r. Powódka od 8 lipca 2019r. do 5 stycznia 2020 r. przebywała

na zwolnieniu lekarskim, a od 6 stycznia pobierała świadczenie rehabilitacyjne. W dniu 7 kwietnia 2020 r. ziszcila się przesłanka z art. 53 k.p. Powódka zakończyła służbę wojskową z dniem 20 lipca 2020 r., zatem przesłanka negatywna zwolnienia jej z pracy odpadła z dniem 21 lipca 2020 r.

Pozwany wniósł o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania według norm prawem przepisanych.

Sąd ustalił i zważył, co następuje :

Na podstawie umowy o pracę z dnia 16 lutego 1998 r. powódka (...) została zatrudniona w (...) w (...) w charakterze stażysty na okres próbny do 15 maja 1998 r. w wymiarze 1/2 etatu.

Na podstawie umowy o pracę z dnia 15 maja 1998 r. powódka została zatrudniona w (...) w (...) na stanowisku stażysty na 1/2 etatu na czas określony.

Na podstawie umowy o pracę z dnia 10 grudnia 1998 r. powódka została zatrudniona w (...) w (...) na czas nieokreślony na stanowisku referent i kasjer w pełnym wymiarze czasu pracy.

W piśmie z dnia 21 lipca 2020 r. wskazano, że powódka w dniu 20 lipca 2020 r. została zwolniona z odbywania terytorialnej służby wojskowej.

W piśmie z dnia 7 sierpnia 2020 r. pozwany (...) w (...) zawarł oświadczenie o rozwiązaniu z powódką umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z powodu niezdolności do pracy z powodu choroby trwającej dłużej niż łączny okres pobierania wynagrodzenia i zasiłku chorobowego(182 dni) oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 trzy miesiące – art. 53 § 1 pkt 1 lit b k.p.

Powódka pismo odebrała 20 sierpnia 2020 r.

Powódka była niezdolna do pracy w niżej wskazanych okresach i pobierała:

- od 27 grudnia 2017 r. do 26 czerwca 2018 r. zasiłek chorobowy,
- od 27 czerwca 2018 r. do 22 kwietnia 2019 r. zasiłek rehabilitacyjny,
- od 8 lipca 2019 r. do 9 sierpnia 2019 r. wynagrodzenie chorobowe,
- od 10 sierpnia 2019 r. do 6 września 2019 r. zasiłek chorobowy,
- od 7 września 2019 r. do 5 stycznia 2020 r. zasiłek chorobowy
- od 6 stycznia 2020 r. do 30 czerwca 2020 r. zasiłek rehabilitacyjny
- od 1 lipca 2020 r. do 31 sierpnia 2020 r. zasiłek rehabilitacyjny

Dowód : akta osobowe powódki

Napad na filię banku w (...), w którym pracowała powódka, miał miejsce (...) grudnia 2017r. W momencie napadu powódka zatrudniona była na stanowisku doradcy klienta.

Po tym napadzie powódka stała się niezdolna do pracy w wyniku napadów lękowych, a następnie w wyniku depresji.

W czerwcu 2018r. zaczęła pełnić służbę wojskową w ramach Wojsk O. Terytorialnej. Mąż powódki także należy do (...). W tym czasie miała orzeczoną zdolność do pracy. Od tego czasu jeździła regularnie na szkolenia aż do lipca 2018 r. Po tym okresie powódka nie uczestniczyła w żadnym wyjeździe i nie pełniła służby, bowiem przebywała na zwolnieniu lekarskim.

Po zakończeniu urlopu wypoczynkowego w 2019r. powódka znowu zachorowała i do tej pory choruje.

Orzeczeniem nr (...) z dnia (...)czerwca 2020 r. Rejonowa Komisja Lekarska w (...) orzekła, iż powódka jest czasowo niezdolna do czynnej służby wojskowej w jednostkach Wojsk O. Terytorialnej na okres 12 miesięcy – kategoria (...).

Dowód : zeznania powódki (00:19:28-00:25:00, 00:27:44-00:28:20, 00:31:13-00:33:30, 00:36:10-00:36:50), orzeczenie k.32, karta powołania k.37,

Sąd dał wiarę zeznaniom powódki, bowiem są spójne i jednolite.

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, których wiarygodność nie budzi wątpliwości, a strony im m nie zaprzeczyły.

Zgodnie z art. 53 § 1pkt 1 lit b k.p. pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia jeżeli niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwa dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące - gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy co najmniej 6 miesięcy lub jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana wypadkiem przy pracy albo chorobą zawodową.

W świetle przytoczonego powyżej przepisu prawa po wyczerpaniu przez pracownika okresu zasiłkowego pracodawca może rozwiązać z nim umowę o pracę ze skutkiem natychmiastowym z przyczyn niezawinionych przez pracownika niezdolnego do świadczenia pracy. Oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z przyczyn niezawinionych przez pracownika może być skutecznie złożone po upływie okresu ochronnego (komentarz SIP Legalis pod redakcją A. Świątkowskiego).

W sprawie pozwany miał prawo rozwiązać z powódką umowę o pracę.

Powódka była niezdolna do pracy w niżej wskazanych okresach, pobierając:

- od 27 grudnia 2017 r. do 26 czerwca 2018 r. zasiłek chorobowy,
- od 27 czerwca 2018 r. do 22 kwietnia 2019 r. zasiłek rehabilitacyjny,
- od 8 lipca 2019 r. do 9 sierpnia 2019 r. wynagrodzenie chorobowe,
- od 10 sierpnia 2019 r. do 6 września 2019 r. zasiłek chorobowy,
- od 7 września 2019 r. do 5 stycznia 2020 r. zasiłek chorobowy
- od 6 stycznia 2020 r. do 30 czerwca 2020 r. zasiłek rehabilitacyjny
- od 1 lipca 2020 r. do 31 sierpnia 2020 r. zasiłek rehabilitacyjny

W pozwie powódka wskazała, że świadczenie rehabilitacyjne ma przyznane do 30 grudnia 2020 r.

Z powyższego wynika, że powódka nie świadczyła pracy (z krótką przerwą na urlop wypoczynkowy, który pozwolił jej na pobieranie dalszego okresu zasiłkowego) przez niespełna trzy lata. Ponadto powódka nie odzyskała zdolności do pracy do dnia dzisiejszego, dlatego przywrócenie jej do pracy byłoby iluzoryczne.

Co więcej rokowania na odzyskanie przez powódkę zdolności do pracy po wyczerpaniu zasiłku rehabilitacyjnego są niepewne, skoro w czerwcu 2020 r. wojskowa komisja lekarska orzekła, że powódka jest niezdolna do służby wojskowej przez 12 miesięcy.

Stąd pomimo, że niezdolność do pracy powódki jest wywołana zdarzeniem, które miało miejsce w pracy, nie ma podstaw do przywrócenia powódki do pracy, biorąc pod uwagę zasady współżycia społecznego.

Należy zauważyć, że utrzymywanie w zatrudnieniu pracownika, który utracił zdolność do wykonywania pracy i nie świadczy jej przez okres niemal trzech lat, pozostaje w sprzeczności z istotą stosunku pracy. Nie zmienia tego okoliczność, że niezdolność do pracy wywołana została wypadkiem przy pracy.

Zgodnie z art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 2019 r. poz. 1541) w okresie między dniem doręczenia pracownikowi karty powołania do czynnej służby wojskowej, a jej odbyciem stosunek pracy nie może być przez pracodawcę wypowiedziany ani rozwiązany.

Przepis ten stanowi ochronę dla pracownika przed zwolnieniem go z pracy. W dacie kiedy rozwiązano z powódką umowę o pracę, powódka nie pełniła już służby w (...), bowiem orzeczeniem nr (...) z dnia (...) czerwca 2020 r. Rejonowa Komisja Lekarska w (...) orzekła, iż powódka jest czasowo niezdolna do czynnej służby wojskowej w jednostkach Wojsk O. Terytorialnej na okres 12 miesięcy. Konsekwencją tego od dnia 20 lipca 2020 r. powódka została zwolniona z odbywania służby wojskowej w ramach wojsk terytorialnych. Czy powódka tą zdolność odzyska, okaże się po 12 miesiącach, a zależeć to będzie od tego, czy jej stan zdrowia pozwoli na odzyskanie zdolności do służby wojskowej.

Z tego względu, w dniu rozwiązania umowy o pracę, powódka nie podlegała ochronie na mocy art. 118 w/w ustawy.

Powódka powoływała się także na art. 126 tej ustawy, który stanowi, że w okresie odbywania przez żołnierza zasadniczej służby wojskowej rozwiązanie przez pracodawcę stosunku pracy z żoną żołnierza może nastąpić wyłącznie z winy pracownicy oraz w razie ogłoszenia upadłości lub likwidacji pracodawcy.

W związku z tym należy zauważyć, że zgodnie z art. 55 ust. 1 w/w ustawy obowiązek służby wojskowej polega na:

1) odbywaniu ćwiczeń wojskowych przez:

a) żołnierzy rezerwy,

b) osoby przeniesione do rezerwy niebędące żołnierzami rezerwy,

c) ochotników, którzy zgłoszą się do ich odbycia i nie podlegają obowiązkowi odbycia zasadniczej służby wojskowej;

2) pełnieniu służby przygotowawczej przez:

a) osoby przeniesione do rezerwy, w tym żołnierzy rezerwy, którzy dotychczas nie odbywali czynnej służby wojskowej,

b) ochotników, którzy zgłoszą się do jej odbycia i nie podlegają obowiązkowi odbycia zasadniczej służby wojskowej;

2a) pełnieniu terytorialnej służby wojskowej przez żołnierzy;

3) pełnieniu okresowej służby wojskowej przez żołnierzy rezerwy.

Zgodnie z ust. 2 tego artykułu w przypadku zagrożenia bezpieczeństwa państwa, jeżeli jest to niezbędne do zapewnienia możliwości wykonywania zadań związanych z przeznaczeniem Sił Zbrojnych, obowiązek służby wojskowej polega także na:

1) odbywaniu zasadniczej służby wojskowej przez osoby podlegające temu obowiązkowi;

2) odbywaniu przeszkolenia wojskowego przez absolwentów szkół wyższych.

Z przepisu tego wynika, że obowiązek służby wojskowej polega na odbywaniu ćwiczeń wojskowych, pełnieniu służby przygotowawczej, pełnieniu terytorialnej służby wojskowej przez żołnierzy, pełnieniu okresowej służby wojskowej przez żołnierzy rezerwy, odbywaniu zasadniczej służby wojskowej oraz odbywaniu przeszkolenia wojskowego.

Oznacza to, że obowiązek służby wojskowej realizowany jest w różnych formach, w tym w formie terytorialnej służby wojskowej oraz w formie zasadniczej służby wojskowej. Nie są to tożsame służby, a ich odrębna istota omówiona

została w poszczególnych rozdziałach Działu III ustawy o powszechnym obowiązku obrony zatytułowanym Służba wojskowa, tj. w rozdziale 3 – zasadnicza służba wojskowa i w rozdziale 4B – terytorialna służba wojskowa.

Wskazany art. 126 ustawy odnosi się do żon żołnierzy pełniących zasadniczą służbę wojskową. Nie dotyczy on żon żołnierzy (...), dlatego uprawnienia wynikające z tego przepisu, przysługują żołnierzom pełniącym zasadniczą służbę wojskową, ale nie przysługują już żołnierzom pełniącym służbę w wojskach obrony terytorialnej. Mąż powódki pełnił służbę w (...), a nie zasadniczą służbę wojskową.

Zgodnie z art. 55b powoływanej ustawy o powszechnym obowiązku obrony równoznaczne ze spełnianiem obowiązku zasadniczej służby wojskowej przez osoby podlegające obowiązkowi jej odbycia jest pełnienie terytorialnej służby wojskowej w Wojskach O. Terytorialnej przez okres i na warunkach, o których mowa w art. 98l.

Przepis ten nie zrównuje tych dwóch służb, w tym znaczeniu, że przepisy odnoszące się do zasadniczej służby wojskowej należy stosować do terytorialnej służby wojskowej. Wynika z niego wyłącznie zwolnienie od spełnienia obowiązku zasadniczej służby wojskowej przez osoby pełniące terytorialną służbę wojskową, jeżeli zostanie wprowadzony obowiązek odbywania zasadniczej służby wojskowej – art. 98l omawianej ustawy.

Obecnie nie ma obowiązku zasadniczej służby wojskowej w Polsce, a zatem przepis art. 55 b ustawy z 21 listopada 1967 r. jest martwy.

O powyższym świadczy także treść art. 126 omawianej ustawy, z której wynika, że ochronie podlega „żona żołnierza”. Ponieważ służbę w (...) pełnią także kobiety, oczywistym jest, że powoływany art. 126 nie może odnosić się do osób pełniących terytorialną służbę wojskową.

Konkludując, w związku z tym, że przy rozwiązaniu umowy o pracę pozwany nie naruszył przepisów prawa, powódka była niezdolna do pracy przez okres niespełna 3 lat, jest także niezdolna do pracy w dacie wyrokowania, a podczas badania w czerwcu 2019 r. przez wojskową komisję lekarską jej stan budził wątpliwości na okres kolejnych 12 miesięcy, nie ma podstaw faktycznych i prawnych do przywrócenia powódki do pracy u pozwanego.

Mając powyższe na uwadze sąd oddalił powództwo.

O kosztach sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. /Dz. U. z 2018, poz. 265/ w sprawie opłat za czynności radców prawnych i zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, stanowiącą stawkę minimalną.

Sędzia Mariusz Szwałt